

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

פרשת שלח תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר חדש בפרסום ראשון לפרשת שלח על דרך פלפול ההלכה.

מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

מופיע בעמוד ו'.

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק ח'.

פסוקות הקרויים נביא מצ"ה פרקים אמאמר 'צולם השמיני' עם הוספות חדשות בנוסח לאחרינה.

נראה דכשם שהרוח הגשמית מובילה את הגלים הגשמיים כן הרוח הרוחנית שהם המלאכים כמו שכתוב (תהלים קד) **"עשה מלאכיו רוחות"**, מובילה את הגלים הרוחניים. וכן מצינו בזהר (תיקונים קח.) **כל הגלים עליהם נאמר "אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו" ובהם החיות רצוא ושוב**, רואים שהזהר מקשר את הרוח שמובילה את הגלים לרוח שמובילה את חיות הקדש.

מצינו בגמרא (גיטין לא:) **רוח קדים חרישית מאי חרישית אמר רב יהודה בשעה שמנשבת עושה תלמים תלמים בים**. רואים שגלי הים נעשים מרוח מזרחית, ובארנו במאמר 'חשמל חמה' שצד מזרח מסמל את עמוד האמצע. וכן נראה שהגלים נקראים **תלמים**, מלשון **תלמים**, היינו תלתלי המים, שהם שערות המים. וכן נביא מהזהר (ויחי רמט:) שקורא לגלים תילי תילים. וכן על הלוינתן שהוא בסוד חשמל, המאור הגדול שבים, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק' מצינו בגמרא (ב"ב עה.) **כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן, בשעה שלוינתן צמא עושה תלמים תלמים בים, שנאמר, "אחריו יאיר נתיב"**. ורואים שהגלים שהוא מיצר הם בסוד אור, **"יאיר נתיב"**. וכן מובא שם בבאורי אגדות אפיקי גם **"אחריו יאיר נתיב"**, שהוא אור הגנוז המאיר מסוף העולם ועד סופו מבינה עד סוף יסוד שבו נכלל כל העולם. וכן הפתוב המסמל את חוטי החשמל (במדבר טו, לח) **"ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם" ס"ת תלמים**. וכן הפתוב (בראשית א, ב) **"ורוח אלהים מרחפת על פני המים"**. ס"ת **תלמים** ומצינו בזהר חדש (בלק סז:) **ש"מרחפת על פני המים" הוא החשמל**.

מצינו בגמרא (סוכה נא:) שחז"ל שבחו את בית המקדש שהורדוס בנה על שהיה נראה כגלי הים, ואמרו שזה עדיף מצפוי הבנון בזהב. ומבאר לדברינו דיש פאן רמז שהשפעת בית המקדש היא בבחינת גלי הים. וכן מצינו בתרגום יונתן על הפתוב (דברים לד, ב) **"עד הים האחרון"** שבית המקדש נקרא ים. וכן הפתוב (תהלים קד, כה) **"הים גדול ורחב ימים"** בגימטריא חשמל, דהתרחבות הים והתפשטותו הם דרך החשמל, וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב ('משנת חסידים' דף קלא) **שימא עלאה עמיקא בגימטריא חשמל**.

מצינו בזהר חדש (שה"ש עו.) **"וגלה על ראשה"** גולה זה הוא מקור הצדיק שנעשה נהר, נראה דהזהר מרמז שמקור השפע של היסוד הוא בחינת גולה, דמקור השפע בא דרך בחינת גל שמקבל מים החכמה העליונה, וגלים אלו נהפכים לנהר שמסמל את היסוד. וכן גליו בגימטריא כל המסמל את היסוד. וכן מצינו בזהר (נח סג.) שהשפעת היסוד למלכות היא בבחינת גלים.

כתוב (יחזקאל י, ג) **"לאופנים להם קורא הגלגל באזני"** נראה דהמלאכים נקראים **גלגלים** מלשון גל. וכן החמה והעין שמסמלים את החשמל נקראים בשם **גלגל חמה**, **גלגל עין** מלשון גל. וכפי שנביא מהזהר (תיקונים מז.) שהאופנים והגלגלים הם בבחינת גלים. ומרמז ברבנו בחיי (בראשית לב, מו) **וידוע כי כל מה שנקרא כל רקיע ורקיע גלגל, הנה ראוי להקרא גל, שהוא לשון גבה, והפונה בזה לגבה הגלגלים.** רואים שהרקיע והגלגלים בכללם, נקראים גלגלים מלשון גל. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן מט) **שגלגל במלוי גימ"ל למ"ד, גימ"ל למ"ד,** בגימטריא מטטרו"ן. וחנוך שהוא מטטרו"ן בגימטריא גלים.

כתוב (ישעי' נא, טו) **"רגע הים ויהמו גליו הוי"ה צבאות שמו"**, בארנו במאמר 'חשמל אות' ששם צבאות מסמל את המלאכים וחיית שנקראים צבאות ה', ורואים שגלי הים מתקשרים לשם צבאות. וכן הכתוב (ישעי' נא, טו) **"רגע הים ויהמו גליו הוי"ה צבאות שמו"** ר"ת **גו"ה** המסמלת את מדת התפארת הנמשכת מבחינת ים, כמו בא ב'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כג, פ"ג). וכן **"הים ויהמו גליו"** בגימטריא ענו המסמל את החוט. וכן **"ויהמו גליו הוי"ה צבאות"** בגימטריא תמר המסמל את היסוד. וכן **גל** בגימטריא חיסה או **זווג**, דגל הוא חוט בבחינת חטה המזוג בבחינת זכר לנקבה.

בקינות לתשעה באב נאמר **תורה תורה חגרי שק והתפלישי באפריס, על תופשי משוטיך ופורשי מכמורים, מלחין וחובלין במים אדירים.** רואים שלומדי התורה הם בבחינת מלחים המנהיגים אניות, ובבחינת דגים שפורשים מכמורות. נראה דכשם שהים משפיע השפעותיו דרך הגלים, כך הוא משפיע את הדגים דרך חוטי הדגים. דרשתות הדגים והחכות עשויות מחוטים המרמזים על החוטים הנמשכים מהשמיני. וכן **חפה** בגימטריא גל. ומרמז בכתוב (איוב מ, כה) **"תמשך לוינתו בחפה ובחבל תשקיע לשונו"**. דהלוינתו מסמל את מדת התפארת שנמשכת מהשמיני שהוא בבחינת ים, דרך החפה שקשורה לחבל, וכן שאר הדגים נמשכים מהים שמסמל את השמיני דרך החפה. וכן **"תמשך לוינתו בחפה"** ס"ת **כה"ן** המסמל את מדת התפארת. וכן הכתוב (חבקוק א, טו) **"כלה בחפה העלה"** בגימטריא שמות **הו"ה אדנ"י**, דחפה מסמלת את החוט שמחבר שם הו"ה לשם אדנ"י, כדבארנו במאמר 'חשמל סלם'.

מצינו בגמרא (ב"ק מא:): שחדושי תורה נמשלים **לצייד ששולה דגים מן הים.** בארנו במאמר 'חשמל דם' שהדג שיך למספר שבע העטרה שביוסוד. נראה דהים מסמל את השמיני שממנו נמשכים חוטי הדגים המסמלים את מספר שש, שמשפיעים את הדגים המסמלים את מספר שבע למלכות. וכן מצינו ברש"י (ברכות ט:): שדגים נמצאים בדרך כלל על שפת הים, ולא בלב ים, וזה מרמז שתפקיד הדגים לחבר ים לזבשה. וכן הכתוב (שמות י, יט) **"ויהפך הוי"ה רוח ים"** שבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני' שהוא מרמז על השפעת החשמל שנקרא רוח, שבא מהים, ס"ת **חפ"ה**. דהשפעת הים היא דרך בחינת חפה. וכן הכתוב שבארנו במאמר 'חשמל דם' שהוא מסמל את היסוד שהתחבר למים להביא את מפת דם למצרים, (שמות ז, יט) **"קח מטן ונטה ידך על מימי מצרים"** ס"ת **חפ"ה** דהמטה שהתחבר למים, הנה באותה שעה בחינת חפה שהתחברה למים. וכן מטה זה המית את הדגים ביאור כמו חפה. וכן **חפ"ה** מרמזת בכתוב (יחזקאל א, כז) **"חשמל כמראה אש"**, בדלוג ד' אותיות.

וכן מצינו שחפה נקראת בשם **צלצל**, כמו שכתוב (איוב מ, לא) **"ובצלצל דגים ראשו"** עין שם ב'מצודת דוד'. וצלצל בגימטריא ב' פעמים עמוד דבארנו במאמר 'חשמל סלם' שיש שני חוטים דרכם יורד השפע.

כתוב (במדבר כב, לא) **"וַיַּגֵּל הוֹי"ה אֶת עֵינָי בְּלַעַם וַיֵּרָא אֶת מַלְאָךְ הוֹי"ה"**. נראה דלכּוּן הִיְתָה בְּחִינַת **"וַיַּגֵּל"** אֶצֶל בְּלַעַם, דְּבִשְׁבִיל לְזִכּוֹת לְרֵאוֹת אֶת מַלְאָךְ ה' שֶׁשִּׁיךְ לְחוּטֵי הַקִּדְשָׁה, הִיְהוּ צְרִיךְ לְהִתְקַשֵּׁר עִם בְּחִינַת גַּל. וְכֵן כְּשֶׁבִלְעָם הִתְקַשֵּׁר עִם חוּטֵי הַקִּדְשָׁה לְקַבֵּל נְבוּאָה לְבַרְךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, מְצִינּוּ בְּרִשׁ"י (שם כג, טז) **נָתַן לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רֶסֶן וְחִפָּה בְּפִיו כְּאֵדָם הַפּוֹקֵס בְּהֵמָה בְּחִפָּה לְהוֹלִיכָהּ אֶל אֲשֶׁר יִרְצָה**. רואים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם לוֹ חִפָּה בְּפִיו. דְּחִפָּה מְסַמֶּלֶת אֶת הַחוּטִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֵימָּה שֶׁהֵם בְּבְחִינַת גַּל. וְכֵן מוּבָא בְּ'אוֹר הַחַיִּים' (שם כ) **"וַיִּשֶׁם ה' דְּבַר בְּפִי בְּלַעַם" שֶׁעָשָׂה בְּפִיו דְּבַר רוּחֵי שַׁיִפְסִיק בֵּין פִּי לְרוּחַ הַקְּדָשׁ הַמְּדַבֵּרֶת וְהוּא מֵה שֶׁכָּנְנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּמֵאמְרָם דְּבַר מַלְאָךְ**. רואים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם לוֹ בְּפִיו מַלְאָךְ שֶׁהִיָּה בְּבְחִינַת צְנוּר שֶׁהַפְּסִיק בֵּין פִּי לְרוּחַ הַקְּדָשׁ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּמַלְאָךְ זֶה הִיָּה חוּט וְצְנוּר דְּקִדְשָׁה בְּבְחִינַת חִפָּה שֶׁהִשְׁפִּיעַ אֶת הַנְּבוּאָה.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בראשית מ:): שֶׁאֲנִיָּה מְסַמֶּלֶת אֶת הַשְּׁפָעַת הַיָּם. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויחי רמב) שֶׁהַכְּתוּב **"לְחוֹף אֲנִיָּת" מְרַמֵּז עַל הַשְּׂכַר שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא הַשְּׂכַר שֶׁבָּא מֵהַבִּינָה, נִרְאֶה דְּלִכּוּן אֲנִיָּה בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים גַּל, דֶּה־שְׁפָעַת הַיָּם, נִעֲשִׂית דְּרַךְ בְּחִינַת גַּל. וְכֵן אוֹתִיּוֹת 'א' נ' י"ה מְסַמֶּלֶת אֶת הַשְּׂמִינִי. וְכֵן פְּסוּקִים אֵלּוּ הַמְרַמְזִים עַל הַשְּׁפָעַת הַחֲכָמָה מִיָּם הַחֲכָמָה, הֵם ס"ת אֲנִיָּה. (איוב כה, כ) "וְהַחֲכָמָה מֵאִין תְּבוּאָה וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה". (ישעי' ב, ג) **"כִּי מְצִינּוּ תִצַּא תוֹרָה"**. וְכֵן אֲנִיָּה מְרַמֵּזת בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב **"אֲרוֹן בְּרִית הוֹי"ה"** בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת, דְּאֲרוֹן מְסַמֵּל אֶת הַשְּׂמִינִי שֶׁמְשַׁפֵּיעַ אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמְרַי הַחוּטֵי הַחֲשֵׁמֶל מִתְחַבְּרִים לְשְׂמִינִי. וְכֵן אֲנִיָּה מְרַמֵּזת בְּכְתוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַשְּׁפָעַת הַיּוֹבֵל שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַשְּׂמִינִי (ויקרא כה, נד) **"וַיִּצַּא בְּשַׁנַּת הַיּוֹב הוּא וּבְנָיו" בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן אֲנִיָּה נִקְרָאת בְּשֵׁם צִי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעי' לג, כא) **"וְצִי אֲדִיר לֹא יַעֲבֹרֶנּוּ" (ע' בְּרִשׁ"י וּרְד"ק שם), וְצִי בְּגִימְטְרִיא נִימָא. וְכֵן שֵׁיט הַמְרַמֵּז עַל חִבּוּר הָאֲנִיָּה לַיָּם בְּגִימְטְרִיא נַעַר הַמְסַמֵּל אֶת הַמַּלְאָךְ מְטַטְרוֹן שֶׁהוּא בְּבְחִינַת תְּפָאֶרֶת שֶׁמִּתְחַבְּרֶת לְשְׂמִינִי. וְכֵן סְפִינָה בְּגִימְטְרִיא צְדִיק הַמְסַמֵּל אֶת הַיָּסוּד.******

וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִשְׁנֵה (עירובין מא:): שֶׁמְקוֹם עֲגִינַת הָאֲנִיּוֹת נִקְרָא נֶמֶל. נִרְאֶה דְּנֶמֶל בְּגִימְטְרִיא עֲמוּד, לְרַמֵּז שֶׁהַשְּׁפָעַת הָאֲנִיּוֹת הִיא בְּבְחִינַת הָעֲמוּד הַמִּתְחַבֵּר לַיָּם. וְכֵן כְּתוּב (יונה א, ו) שֶׁמִּנְהִיג סְפִינָה נִקְרָא **"רֵב הַחַבְּל"**. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שֶׁהָאֲנִיָּה הִיא בְּחִינַת חַבְּל שֶׁנִּמְשָׁךְ מֵהֵימָּה, לְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל שֵׁם הַמִּנְהִיג, **"רֵב הַחַבְּל"**. וְכֵן רואים שֶׁבְּמִלְאֲכַת הָאֲנִיּוֹת מִשְׁתַּמְשִׁים הַרְבֵּה בְּחַבְּלִים.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (ב"ב עג). שֶׁאֲשֶׁה עֲגוּנָה הִיא מְלִשׁוֹן עֲגוּן שֶׁל סְפִינָה, כְּמוֹ סְפִינָה שֶׁהִטִּילָה עֲגוּן אִינָה יְכוּלָה לְזוּז, כֵּן אֲשֶׁה עֲגוּנָה אִינָה יְכוּלָה לִינָשָׂא. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּסְפִינָה מְסַמֶּלֶת אֶת הַשְּׁפָעַת אֲמָא עֲלָאָה, וְסְפִינָה שֶׁהִטִּילָה עֲגוּן מְרַמֵּזת עַל מְצַב שְׂאִין הַשְּׁפָעָה מֵאֲמָא. וְכֵן אֲשֶׁה עֲגוּנָה מְרַמֵּזת עַל מְצַב שְׂאִין הַשְּׁפָעָה.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (יבמות קכא). **תְּנִיָּא אָמַר רַבִּין גַּמְלִיאֵל פַּעַם אַחַת הִיְיָתִי מֵהַלֵּךְ בְּסְפִינָה וְרֵאִיתִי סְפִינָה אַחַת שׁוֹשְׁבָרָה, וְהִיְיָתִי מְצַטְעֵר עַל תְּלַמִּיד חֲכָם שֶׁבָּהּ וּמְנוּ רַבִּי עֲקִיבָא, וְכִשְׁעֲלִיתִי בִּיבְשָׁה בָּא וַיֵּשֶׁב וְדָן לְפָנָי בְּהַלְכָה, אָמַרְתִּי לוֹ בְּנִי מִי הָעֵלְךָ אָמַר לִי דָף שֶׁל סְפִינָה נִזְדַּמְּן לִי וְכָל גַּל וְגַל שֶׁבָּא עָלַי נִעֲנַעְתִּי לוֹ רֵאשִׁי. הַבְּאֲנוּ בְּמֵאמְרַי 'חֲשֵׁמֶל סְלָם' מֵהַשְּׂעֵר מֵאֲמָרֵי רִשְׁב"י לְהֵאָרִיז'ל (ע' שג) שֶׁר' עֲקִיבָא מִשְׂרַשׁ בִּינָה. וּבְאֲרֵנוּ שֵׁם שֶׁר' עֲקִיבָא הוּא בְּבְחִינַת תְּפָאֶרֶת הַנִּמְשָׁכֶת מֵהַבִּינָה. נִרְאֶה דְּלִכּוּן הוּא נֶצַל עַל יְדֵי דָף שֶׁל סְפִינָה לְרַמֵּז שֶׁיֵּשׁ לוֹ חִבּוּר לַיָּם דְּרַךְ בְּחִינַת הַסְּפִינָה הַמִּתְחַבְּרֶת לַיָּם. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַמַּהֲר"ם שֶׁפִּירָא מְלוּבְלִין שֶׁדָּף שֶׁל סְפִינָה מְרַמֵּז עַל דְּפִי הַגִּמְטְרִיא. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּחִבּוּרוֹ שֶׁל ר' עֲקִיבָא לְבִינָה הִיָּה דְּרַךְ הַתּוֹרָה. וְכִפִּי שֶׁהַבְּאֲנוּ בְּמֵאמְרַי שֵׁם שֶׁר' עֲקִיבָא זָכָה לְשַׁעַר הַנּוֹרָן שֶׁל הַבִּינָה בְּחִינּוֹ, וְזֶה שֶׁאָמַר ר' עֲקִיבָא שֶׁעַל כָּל גַּל וְגַל נִעֲנַע בְּרֵאשׁוֹ, דְּכָל חִיָּו הִיָּה קָשׁוּר לְגַלִּים אֵלּוּ דְּרַךְ רֵאשׁוֹ, לְכֵן זָכָה לְנֶצַל. וְכֵן רַבִּי עֲקִיבָא בְּגִימְטְרִיא פְּטִישׁ, הַמְסַמֵּל אֶת הַחִבּוּר לְשְׂמִינִי, בְּסוּד פְּטִישׁ יְפוּצָץ סֻלַּע. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרַי 'פְּרֵי חַיִּים' (קאמְרָנָא) שֶׁעֲקִיבָא ר"ת עֲמוּדִים קָרְשִׁים יְרִיעוֹת בְּרִיחִים אֲדָנִים. וְאֵלּוּ מְסַמֵּלִים אֶת הַמְקִיפִים שֶׁל אֲמָא שֶׁמְקִיפִים אֶת הַמִּשְׁכָּן.**

כתוב (בראשית מו, טו) **"אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפרדן ארם ואת דינה בתו כל נפש בניו ובנותיו שלשים ושלש"** נראה דלכן לאה הביאה לעולם שלשים ושלש נפשות כמנין ג"ל, דלאה קשורה לעולם הבינה כמובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' קעב), לכן היא משפיעה לעולם במספר גל, ג"ל נפשות, וכן לאה נרמזת בפסוק המדבר על השפעת סודות התורה לעתיד לבא. (ישעי' יא, ט) **"כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"**.

**הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה'72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הבירור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג. כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

והוסיף הרה"ג ר' אוריאל חיים אברמוב שליט"א שההסטוריה מראה שהיו דברים גדולים בעולם כשיטת רב המקבלים, שהחשבון של המאה התחיל בשנת תש"א, ולא בשנת ת"ש. לכן כשהתחילה השעה הששית של ערב שבת, שיש אומרים שפבר אפשר ללכת למקוה וכו', לפי החשבון הזה, זה יוצא בתחילת שבט תש"ט שאז התרחשו דברים גדולים ביחס לעם ישראל כגון: הפכה של ארה"ב בישראל, וסוף מלחמת השחרור וכו'. וגדולי ישראל אמרו שהזמן היה זמן פקידה, והקלפה התגברה והורידה את השפע לצד שלה. וכן מובא בקצת מוריה מהגרי"ח זוננפלד זצ"ל שראה בהצרת בלפור אות וסימן שהזמן קרוב לאחרית הימים. מאידך החפץ חיים בכה כששמע על הצרת בלפור, כיון שראה שהענינים משתלשלים בדרך הטבע, ודרך הקלפות. [בעתה אותיות הטבע, פי אותיות ט' ות' מתחלפות] וכן מובא בספר 'תולדות החפץ חיים' שה'חפץ חיים' ראה ברבוי העולים לארץ ישראל עת פקידה. דברים מעין אלו מובאים גם באגרות ה'חזון איש' (ח"א סימן קט). ונכתב בהמשך המאמר

עוד על משמעות האירועים האלה על פי התורה. ובתחילת שנת תשנ"א פשה תחילה לפי השיטה הזאת השעה השביעית היתה איחוד מזרח גרמניא ומערבה, ובעקבותיה נפילת הקומניזם, וכבוש פוית על ידי עירק, ובהמשך מלחמת המפרץ וכו'. ועכשיו אנו מצפים לראות מה יהיה בכ"ד בתמוז תשע"א פשיגע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות שונאמר עליו סוף הגלות, ובעקר על סוף תשע"ב שמדברים כבר על ביאת המשיח ונאלה. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג' שליט"א שמשנת תש"ט עד סוף המאה יש צ"א שנים כמנן שמות הו"ה אדנ"י שהם סוד היחוד, ומתש"ט עד סוף תשע"ג יש ס"ה שנים כמנן שם אדנ"י המסמל דרגה נמוכה, ומשם עד סוף המאה יש כ"ו שנים המסמלים דרגה גבוהה של שם הו"ה. וכן מובא בספר 'קול התור' על הכתוב (תהלים קב, יט) "תכתב זאת לדור אחרון". שמשנת ת"ק עד שנת תש"נ, יש להם שם דור אחרון, ואחר כך נקראים דור הגאולה. דברים מעין אלו נאמרו גם על ידי האדמו"ר מחב"ד זצ"ל. וכן פרסם שהאדמו"ר מחב"ד זצ"ל אחרי שקבל ל"ע את השתוק בשנת תשנ"ב המלים שהוציא מפיו אחרי השתוק, שהיו מלותיו האחרונות, היו: ברב שירה וזמרה, וכתב לי הרה"ג ר' שמעון גולדברג שליט"א ששירה וזמרה בגימטריא תשע"ג.

מובא ב'ספורנו' (ריש וישב) שצרותיו של יעקב אבינו היו כנגד צרותיהם של ישראל בגלותם. ושמעתי מהרב יעקב פרמל שליט"א שדיק מהמדרש (ב"ר פד, ג, ושמ"ר כו, א) שהד' צרות של יעקב עשו, לבן, דינה ויוסף, הן כנגד ד' גליות בבל, מדי, יון ואדום. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת (במדבר לג, ב) "מוצאיהם למסעיהם על פי הו"ה". הן אותיות שבאות לפני אותיות מנצפ"ך, שעליהם אומר המדרש (ילקוט בראשית סד) רבי אליעזר אומר חמש אותיות נכפלו וכלן לשון גאולה. ו"ך שבו נגאל אבינו אברהם. ס"ם בו נגאל אבינו יצחק. ו"ן בו נגאל אבינו יעקב. ו"ף בו נגאלו ישראל ממצרים. ו"ץ בו עתיד הקב"ה לנגאל לישראל בסוף מלכות רביעית. כיון שכל הצרות גם של האבות, וגם של המ"ב מסעות במדבר היו סמל לצרות והמסעות שעם ישראל יעברו בגלות האחרונה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוקים (במדבר י, יג) "ויסעו בראשנה על פי ה' ביד משה: ויסע דגל מחנה בני יהודה בראשנה לצבאתם ועל צבאו נחשוון בן עמינדב וגו'", באים לאחר 4000 פסוקים מתחלת פסוקי התורה, ומרמזים על אלפים שנות משיח שהתחילו לאחר 4000 שנה מבריאת העולם. כי יש בתורה קרוב ל-6000 פסוקים כנגד ששת אלפים שנה שהעולם קיים.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז.) אמר רבי יצחק, אין בן דוד בא, עד שתתהפך כל המלכות למינות. אמר רבא, מאי קרא "כלו הפך לבן, טהור הוא". רואים שהמלכות שתהפך למינות לפני הגאולה נרמזת בתורה בתבת "לבן", שהיא ר"ת נתניהו לפי"ד בנ"ט. וכן לב"ן נרמז בלבני. ולברמן אותיות מר לבן. ולפי"ד בגימטריא נגע. [התקבל מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א]. וכן הכתוב (ויקרא יג, יג) "כלו הפך לבן טהור" ס"ת כנו"ר המרמז על תחלת תקופת משיח בן דוד, בסוד כנור דוד.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספת חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iIT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי הוידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

מאמר חדש בפרסום ראשון לפרשת שלח על דרך ההלכה והפלפול. מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

[המאמר מוגש בשינויי עריכה קלים לתועלת הקוראים].

באיסור 'אל תצר את מואב' אחר בלבול סנחריב.

כתב הר"מ [פ"ה מלכים ה"ד] שנצטוינו להחרים שבעה עממין שנאמר החרם תחרימם, ומצוה זו שוב אינה נוהגת בזמן הזה שכבר אבד זכרם, והיינו משום שמאז שבא סנחריב ובלבל את כל האומות אבד זכרם של כל שבעה עממים, וכ"כ הר"מ בספה"מ [עשה קפ"ז] ובחינוך [מצוה תכ"ה] דמצוה זו בטלה.

וכן מובא במסכת ידים [פ"ד מ"ד] בו ביום בא יהודה גר עמוני ועמד לפניו בבית המדרש, אמר להם מה אני לבא בקהל, אמר לו ר"ג אסור אתה, אמר לו ר' יהושע מותר אתה, א"ל ר"ג הכתוב אומר לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי וגו', אמר לו רבי יהושע וכי עמונים ומואבים במקומן הן כבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל את כל האומות וכו', התירוהו לבא בקהל, ע"כ.

ומובא בברכות [דף כח]. דכל מה שהתירו ליהודה גר עמוני הוא רק בצירוף ההלכה של כל דפריש מרובא פריש, שאנו תולין שכל אחד שבא לפנינו הוא מרובא דעלמא שאינם פסולי קהל. והמנחת חינוך [מצוה ב' סקי"ב] שואל על הגמרא הרי אם הבעל במקומו עומד והאשה באה לביתו בטל דין רוב משום דהוא ליה קבוע. [כמבואר בכתובות טו. וקידושין עג.], ואם כן מעתה קשה היאך מותר לישא כל גר באופן שהאשה הולכת לביתו של גר, ואכן היעב"ץ בספרו לחם שמים על המשנה דידים כתב שכל ההיתר הוא רק משום שפרש ובא לפנינו, כי אז לעולם יש בו ההיתר של כל דפריש, וצ"ע.

ובמנחת חינוך [מצוה תקס"א סק"ח] כתב ליישב על פי הר"מ [פי"ב איסו"ב הכ"ה] דכל הפורש מהם להתגייר חזקתו שפירש מן הרוב, הרי שדנים את מעשה הגירות שהוא בעצמותו מעשה פרישה מן האומות, ומאחר שכבר חלה הפרישה של הגרות שוב לא בטלה הפרישה לעולם, והביא חידוש בשם החיי אדם דכל שנעשה הפרישה מתוך שינוי גדול לעולם לא פקע, והארכתי בזה בפרשת כי תצא, יעו"ש.

ובספר שער המלך [פט"ו איסו"ב ה"ט] הביא בשם ספר אליה רבא להקשות למה הוצרך הש"ס לומר כל דפריש מרובא פריש, הרי הוא ספק, וספק ממזר מותר והוא הדין שאר פסולי קהל לכאורה, ותירץ שספק מואבי אסור, ואשר לכן הוצרך הש"ס להיתר של כל דפריש מרובא דפריש, והשעה"מ השיג עליו דספק מואבי מותר, וצריך להיתר של כל דפריש להתיר מדרבנן.

ורואים שהיתר הנישואין הוא בצירוף מה שאנו תולין שאינו מאותה האומה של עמון ומואב ומצרי ואדומי, וקשה הרי כבר אבד זכרם של כל האומות, ואין מושג של עמוני ומואבי בימינו כלל, ושוב בטל כל האיסור מכל וכל, וצ"ע.

וצריך לבאר שאמנם סנחריב בלבד את כל האומות, ופקע מהם בתורת ודאי כל תורת אומה ולשון, כיון שאין ניכרים לעצמם, זה נוגע רק למצות החרם תחרימם, שמאחר שפקע כל תורת אומה ולשון מכל ז' עממים, ממילא אין מקום למצות החרם תחרימם. אבל לדין איסור פסולי קהל דגר עמוני ומואבי, שאין האיסור נתפס במסוים על כללות האומה, אלא על כל אחד ואחד מזרע עמון ומואב, יחוסו של כל אחד לא פקע, וכל אחד מן האומות הולך אחר הזכר, ולכן הותרו גרי עמונים ומואבים, רק בגלל שכל דפריש מרובא פריש, והיינו משום שהגרות היא פרישה מתוך האומות אל תחת כנפי השכינה.

וביאור החילוק, דמצות מלחמת ז' עממים עיקרה חובת מלחמה, ומערכת המלחמה נתפסת על כללות האומה, שנצטוינו להילחם עם שבעת העמים שהיו בכנען, אשר כל שנתבללו פקע שם אומה ובטלה המצוה.

והארכתי בענין זה בעניני פורים וארבע פרשיות, שם הובאה קושית האחרונים למה מצות מחיית עמלק נוהגת לדורות, והרי כאשר בא סנחריב ובלבל את כל האומות כבר אבד זכרם של העמלקים, כשם שכתב הר"מ לענין מצות

החרמת שבעה עממים, ונתבאר שם דבמצות מחייבת עמלק יש שתי דינים. א. תורת מלחמה כנגד אומת עמלק, ב. מחיית והריגת כל יחיד מזרע עמלק, ודין זה לא פקע בבלבול סנחריב.

היאך מותר לקרוא לשלום כל אומה שמא יש שם מעמון ומואב

והיאך מותר לעשות חסד לנכרי שמא הוא מעמון ומואב

יש להקשות, מהכתוב על עמון ומואב [דברים פכ"ג פ"ז] 'לא תדרוש שלומם וטובתם כל ימים לעולם', ונתפרש בספרי, שלא נצטוינו לקרוא אליה לשלום, וקשה דמאחר שבלבל סנחריב את כל האומות נמצא דכל אחד בספק עמוני ומואבי, והיאך מותר לקרוא לשלום לכל אחד שמא מעמון ומואב הוא זה, וצ"ע.

ואכן בחינוך מצוה תקס"ב בלאו זה דלא תדרוש שלומם וטובתם כתב וז"ל, 'שלא לקרוא שלום לעמון מואב, ואיסור זה היה נוהג בזכרים שהם בני מלחמה בזמן שהיו ישראל על אדמתן שהיו נלחמים עם עמון ומואב, אבל עכשיו בזמן הזה אין בנו כח להלחם, וגם האומות האלה כבר אבד שמם בבלבול סנחריב, כמו שזכרו במצוה הקודמת, עכ"ד, הרי מפורש בדברי החינוך דבאמת לאו זה כבר אינו נוהג בזמן הזה אחר הבלבול.

אכן יש לתמוה בזה, מדברי החינוך שהבאנו שהיתר הבלבול של סנחריב, הוא רק בצירוף ההנחה, שכל המתגייר עצם הגרות הוה פרישה מן האומות, ובשעת מלחמה שלא נתגיירו היאך נתיר לקרוא לשלום, וצ"ע"ג.

ובאמת שבר"מ [ל"ת נ"ו ופ"ו מלכים ה"ו] לא הזכיר ענין זה שזכר החינוך, ונראה שסבר שאיסור דרישת שלומם בשעת מלחמה נוהגת גם בזמן הזה, ועל כרחק משום דאין שייך בזה דינא דכל דפריש. האמנם שבמנח"ח [מצוה תקס"ב בסופו] כתב וז"ל 'ועכשיו אינו נוהג דבלבל סנחריב וכל דפריש וכו'', ואינו מובן כלל מה שייך דינא דכל דפריש כלפי האיסור לקרוא לשלום, הרי אין כאן שום פרישה, וצ"ע"ג.

אשר נראה בהקדם מה שיש לחקור באיסורא דדרישת שלום בשעת מלחמה, האם דין זה שייך כלפי כל עמוני במסוים ומואבי במסוים, או שהאיסור הוא כלפי האומה בכללות.

ולכאורה נראה דמאחר דאיסור דרישת שלום נאמר בשעת מלחמה, אין זה שייך לכל יחיד, שכן על יחידים לא חיילא שם מלחמה, ותורת מלחמה נתפס רק באומות ועמים, וממילא שפיר אין זה תלוי בעמונים ומואבים אשר במערכות המלחמה, אלא דוקא כאשר יש מלחמה עם עם עמון ועם מואב, באופן ואם יש מלחמה בין ישראל לשאר אומות העולם אין צריכין לחוש ליחידים של עמון ומואב.

וכבר נתבאר לעיל לחלק בין מצות החרם תחרימם האמורה בז' עממים, לבין לאו דנישואין עם עמוני ומואבי, דהחרמת ז' עממים באומה תליא מילתא, ובזה שפיר מהני בלבול סנחריב לבטל שמם וזכרם של האומה, ברם איסור נישואין עם העמוני והמואבי תליא ביחוס זרע, וכל שהוא מיוחד לעמון ומואב הרי הוא פסול בקהל, וענין זה מסור לכל יחיד ויחיד, ואף שבטל האומה עכ"ז כל ההיתר רק מדין כל דפריש.

הלא מעתה מיושבים היטב דברי החינוך שבזמן הזה אין את הלאו של לא תדרוש שלומם בשעת מלחמה, וכלשון החינוך שכתב שכבר אבד שמם, והן הן דברי הר"מ והחינוך לענין החרמת ז' עממין, מאחר דלאו דדרישה לשלום תליא באומה, ובטלה תורת אומה מהם, ממילא אף בלא דינא דכל דפריש מרובא פריש ליתא ללאו זה, ואף שעדיין שם מואבי עליו לאיסור נישואין, מ"מ אין איסור של דרישה לשלום.

ויש להעיר בדברי הר"מ [פ"ו מלכים ה"ו] שסתם ולא הזכיר שאיסור דרישת שלום נוהג גם בזמן הזה לאחר בלבול סנחריב, ותמוה מהחרמת ז' עממים שכתב הר"מ שכבר אבד זכרם, ולענין פסולי קהל כתב דסנחריב בלבול אף את עמון ומואב [וברמ"ך תמה עליו בזה], שו"ר ברדב"ז שם שכתב דבאמת אין איסור זה נוהג אחר בלבול סנחריב, אכן סתימת דברי הר"מ משמע

אשר לכאורה משמע מדברי הר"מ דאיסור של דרישת שלום בשעת מלחמה אינו תלוי בשם עם ואומה של עמון ומואב, אלא תלוי באנשי המלחמה, שאסור לשאול בשלום זרע מואב וזרע עמון, ולכן אף שבטל תורת עם ואומה אחר בלבול סנחריב, שם מואבי ועמוני תלוי בזרע, [האמנם שיש לדון דאינו תלוי בכל יחיד ויחיד, מ"מ במקום שיהיה רוב לוחמים מבני מואב יהיה אסור, ולכן לא כתב הר"מ שבטל איסור זה].

ויצא לנו במלחמות בזמן הזה מצב הפוך שסותר את עצמו, מצד אחד יש חיוב עשה "וקראת אליה לשלום", ומצד שני יש ספק לאו שמא הם בכלל עמוני ומואבים שהוזהרנו "לא תדרוש שלומם וטובתם כל ימיך לעולם", ואיקבע איסורא בכל האומות שמא המה בכלל עמוני ומואבי, [ונחלקו הראשונים בדין קבוע שאינו ניכר], ויש לעיין אם נאמר שספק עשה דוקראת אליה לשלום דוחה ספק לא תעשה דלא תדרוש שלומם.

ונחלקו בזה האחרונים אם ספק עשה דוחה ספק לא תעשה, דעת המנח"ח מצוה רס"ד סק"ג [ושאג"א החדשות סו"ס ט'] שלא מצינו ספק עשה דוחה ספק ל"ת, ברם הביא שם דעת התוס' אנשי שם דספק עשה דוחה ספק ל"ת, וכן מצאתי בפמ"ג או"ח סי' שד"מ בא"א סק"א ושם במשבצו"ז סק"ג דספק עשה דוחה ספק ל"ת, ויעיין בקה"י זבחים סי' מ"ה סק"ו שהוכיח דאין ספק עשה ספק ל"ת, ובמקו"א הארכתי בישוב ההשגות.

ודעת היראים סי' ר"נ ובסמ"ג מצוה רכ"ח דאיסור דרישת טובת עמון ומואב אינו רק בשעת מלחמה, אלא הוזהרנו להתחסד עימו ולדרוש בשלום, וכ"ה במנח"ח מצוה תקס"ב סק"ב, וגם בזה יש לתמוה היאך מותר להתחסד עם כל אחד ואחד מאומות העולם, הרי יש לחוש שמא הוא מעמון ומואב, שכולם קביעי בעולם, וכמש"נ דלענין היתר נישואין לא התירו אלא בנתגייר ומדין פריש.

ובמנח"ח שם הוסיף, שאיסור זה לדרוש בשלומם וטובתם נוהג גם אחר שנתגייר, וכמו שאיסור לבוא בקהל נוהג לאחר שנתגייר, [וכדבריו מבואר גם בתרגום יונתן משום דאף לאחר שנתגייר עדיין נוטר איבה לישראל], והוסיף במנח"ח לחדש דאיסור זה הוא אף בגיורת עמונית ומואבית בכלל, דאם כי לענין איסור חיתון שנינו עמוני ולא עמונית, מ"מ באיסור דרישת שלום אף העמונית בכלל, והוא מחודש להפליא.

והגרי"פ בהגהותיו השיג עליו וכתב דודאי לא אסרה תורה דרישת שלום וטובת העמוני, כי אם באותן שהמה אסורין לבוא בקהל, דעל אותן שהוזהרו לבוא בקהל ה', עליהם אמר הכתוב לא תדרוש שלומם וטובתם, ועפי"ז דחה דברי המנח"ח לענין עמונית ומואבית, דמאחר שמותרות לבוא בקהל אינן בכלל איסור לא תדרוש, ויעיין מה שהארכתי מדברי הכלי חמדה שהוכיח כן ממה שבועז התחסד עם רות המואבית.

נראה ליישב מה שהקשיתי היאך מותר לקרוא לשלום בכל עם, שמא אית ביה מעמון ומואב, דאין איסור דרישת שלום בספק עמוני ומואבי, דהלא בשעה"מ בפט"ו איסו"ב הכ"א ובאבנ"מ סי' ד' סקכ"ו האריכו מדברי הראשונים בדין ספק עמוני אם מותר לבוא בקהל מדין ודאי, ואם כן כיון שספק עמוני אינו בכלל איסור חיתון, ממילא אינו בכלל איסור דרישת שלום.

היאך מותר להלחם הרי כל אחד בספיקא ד'אל תצר את מואב'

ובדין מילת בני קטורה מספק

יש להקשות איך מותר לצאת למלחמה עם כל עם, והרי התורה אמרה בפרשת דברים כלפי בני מואב 'אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה', וכן אמר הכתוב כלפי בני עמון 'אל תצורם ואת תתגר במ', ומאחר שבא סנחריב ובלבל את כל האומות נמצא שכל שאחד בספק עמוני ומואבי, וצ"ע, האמנם שהר"מ [עיקר ג'] כתב דלאוין אלו אינם לדורות, אכן הרמב"ן [סוף שכחת הלאוין] מנה לאוין אלו לדורות.

ואין ליישב דלא אסרה תורה לצור אותם רק בדרך כיבוש ארץ, כמאמר הכתוב כי לבני לוט ניתן ארצם להם לירושה, אבל סתם לצרור להם לא נאסרו, זה אינו, שהרי מפורש בב"ק [דף לח:]: **דנאסרו ישראל גם לעשות אנגריא בעמון**, ופרש"י [ד"ה אנגריא] **להשתעבד בהם להביא להם מים ומזון**, הרי דאף בלא כיבוש ארץ אסור, וכן מפורש במכילתא וברש"י על הכתוב "אילי מואב יאחזמו רעד".

ויש לבאר דאף שמפורש בתורה שהטעם שהוזהרנו שלא לצורם ולהתגרות בהם הוא לפי שניתן להם ארצם לירושה, הרי כלל **בזה גם עיקר ישיבתם בארצם לבטח**, שכל זה בכלל זכות הירושה לישוב בארצם, ויש לציין בזה מש"כ בחידושי מרן רי"ז הלוי דבכלל ההבטחה של מתנת ארץ ישראל לשבטים כלל גם דלא כלא שבטא, ויל"ד, ויעוין במגילת אסתר סוף שכחת הלאוין דבהריגת כל זכר הוה כאילו נלקחה נחלתן, ויל"ד.

אשר נראה בישוב הדברים, דהלא זה ודאי דאין איסור להצר לאיש יחיד עמוני ומואבי, וכל האיסור הוא רק בתורת עם, וכמש"נ דכל האיסור הוא משום ענין הירושה שניתן להם לישיבת בארצם לבטח, וענין זה ודאי נאמר בתורת אומה של עמון ואומה של מואב, באופן דלפי"ז הרי פשוט דמאחר שבא סנחריב ובלבל את כל האומות שוב ליתא לאזהרה זו, שכן אבד זכרם בתורת אומה.

מובא בר"מ [פ"י מלכים ה"ח] אמרו חכמים, בני קטורה שהם זרעו של אברהם שנולדו לו אחר ישמעאל ויצחק, חייבין במילה, והואיל ונתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני, ואין נהרגין עליה, ומקורו בסנהדרין [דף נט:]: שאמרו שם 'את בריתי הפר' לרבות בני קטורה למילה, ודעת רש"י שם [ד"ה בני קטורה] דלא נתחייבו אלא בני קטורה עצמן, אכן דעת הר"מ דחייבין הם וזרעם ודורותם.

ובשאגת אריה [סי' מ"ט] כתב אני תמה על הרמב"ם, לאחר שבלבל סנחריב מלך אשור את כל האומות, מעתה הכל פטורין מן המילה, דהא מהאי טעמא התירו ליהודה גר עמוני לבא בקהל כדתנן במסכת ידים [פ"ד מ"ד], וכן פסק הרמב"ם [פ"ב איסורי ביאה הכ"ה], דהואיל ונתערבו ד' אומות האסורים, בכל אומות העולם שהן מותרין, הותר הכל, וא"כ כל האומות פטורין עכשיו מלמול אפילו לדעת הרמב"ם, וצ"ע.

ובנודע ביהודה [אה"ע מהדו"ת סי' מ"ב] פירש בן המחבר דקושית השאג"א היא למה בני קטורה חייבין במילה, הרי בני קטורה נתערבו בין בני ישמעאל שהם הרוב, וא"כ כל בני קטורה יהיו פטורין ממילה דאזלינן בתר הרוב, וע"ז תירץ בן המחבר בנו"ב שם עפי"ד הפמ"ג [שער התערובת חקירה ג'] דבבן נח לא אזלינן בתר רובא ולכן כל בני ישמעאל חייבין במילה מספק, אף שהמה הרוב.

ובמנח"ח [מצוה ב' סקי"ב] תמה עליו, דמעולם לא היתה כוונת השאג"א להקשות שבני קטורה יהיו פטורין משום שנתערבו ברוב בני ישמעאל, ובפרט דמסתמא בני קטורה המה הרוב, אלא דכיון דנתערבו בני קטורה ברוב האומות מעתה נלך אחר הרוב ויפטרו מן המילה, וכזאת אמרו בסוגיא דברכות שם דמותר לינשא לגר עמוני, דמאחר שבא סנחריב ובלבל את כל האומות, הוי כל גר המתגייר כפורש מרוב נכרים, וצ"ע.

ומעתה תמה המנח"ח לאידך גיסא, לפי הסוברים שאין הולכין אחר הרוב בבן נח א"כ מאחר שבא סנחריב ובלבל את כל האומות יתחייבו כולם במילה מספק שמא בני קטורה הם. והוסיף להקשות, דאף אם בבן נח אזלינן בתר רובא, מכל מקום בקבוע לא אזלינן בתר רובא, והרי כל הנכרים כולם קבועים הם במקומם, וא"כ כלפי בני קטורה שקבועים במקומם ביניהם ליכא דין רוב, ומעתה יקשה דכל הנכרים יתחייבו במילה מספק, שמא מבני קטורה המה שנתחייבו במילה לפי דעת הר"מ, וצ"ע. ובפרשת כי תצא הארכת לידן בישוב הקושיות בכמה פנים, ושם נתבאר כמה גדרים בדין קבוע ורוב, יעו"ש.

נשמח לקבל הארות והערות על המאמר במייל המערכת